

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ.

Ὁ περι ὑπάρξεως ἀγῶν φαίνεται στενῶς συνδεδεμένος πρὸς τὰς λειτουργίας καὶ τοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὸν παγκόσμιον βίον, ὁ δὲ ἀγῶν οὗτος, ἐν ᾧ κυρίως πρόκειται περὶ τῆς διατροφῆς καὶ συντηρήσεως τοῦ ἀτόμου, γεννᾷ τὸ αἰσθημα τῆς ἀρπαγῆς εἰς πάντα τὰ ἐπὶ τῆς ὑψηλίου διαβιοῦντα πλάσματα. Ἀπὸ τῶν μεγάλων σαρκοβόρων θηλαστικῶν καὶ τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων μέχρι τῶν μαλακίων καὶ τῶν ἀκτινωτῶν ζωῶν τῆς θαλάσσης δυνάμεθα νὰ πάρατηρήσωμεν ἐπικρατοῦν τὸ ὀρμέφυτον τοῦτο αἰσθημα. Ἄλλ' ἐν ταῖς προκειμέναις ἡμῶν παρατηρήσεσι περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὰς δύο πρώτας μνημονευθείσας τάξεις τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ἐπειδὴ ἐν αὐταῖς ἐκδηλοῦται καταφανέστατα τὸ φαινόμενον τοῦτο.

Ἐκ τῶν θηλαστικῶν ἀρπακτικώτατον εἶνε ἡ ἰκτίς. Αὕτη σῶμα ἔχουσα νάννου, ἀλλὰ θάρρος καὶ γενναϊότητα γίγαντος, ἀπηνῶς καταδιώκει ὅλα τὰ μικρότερα ζῶα, πτερωτὰ καὶ τετράποδα, ὑδροβία καὶ ἐρπετὰ· ὁ λαγῳός, ὁ κόνικλος, ὁ μυῶξος μεθ' ὅλων τῶν πρώτων καὶ δευτέρων ἐξαδέλφων των, ὁ καρκίνος καὶ ὁ ἰχθύς τῶν λιμναίων ὑδάτων, ὁ βάτραχος καὶ ἡ ἑχίδνα, ἀκόμη δὲ καὶ αὕτη ἡ μηλολόνηθ καὶ ἡ χρυσάλλις εἶνε ἀντικείμενα τῆς ἀρπακτικῆς καὶ αἰμοχαροῦς ὁρμῆς τοῦ εὐκίνητοτάτου καὶ πονηροῦ τούτου ζώου.

Ἡ μικρὰ λεγομένη ἰκτίς θηρεύει τὸ ἔαρ ἢ διαρκοῦντος τοῦ θέρους πρὸ πάντων τοὺς ἀρουραίους μῦς. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι καταδιώκονται ὑπ' αὐτῆς ἀνηλεῶς ἀπὸ ὁπῆς εἰς ὁπὴν

τῆς γῆς καὶ οὐδαμοῦ δύνανται νὰ εὕρωσι σωτηρίαν, ἐπειδὴ ὁ αἰμοβόρος δῆμιός των, ἔχων σῶμα ἴσον σχεδὸν τὸ μέγεθος πρὸς τὸ ἰδικόν των, κατορθώνει νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ μέχρι τῆς στενοτάτης φωλεᾶς των. Φωνεῖ δὲ πρῶτον ἡ ἰκτίς

τὰ θύματά της, δάκνουσα αὐτὰ κατὰ τὸν τράχηλον καί, ἂν οὐ ἀπορροφήσῃ τὸν ἐγκέφαλόν των, τὰ φέρει κατόπιν πρὸς τὰ νεογνά της, τὰ ὁποῖα ἐξερχόμενα τῶν τρωγλῶν των ὑποδέχονται χαρμοσύνως τὴν εὐπρόσδεκτον ἄγραν.

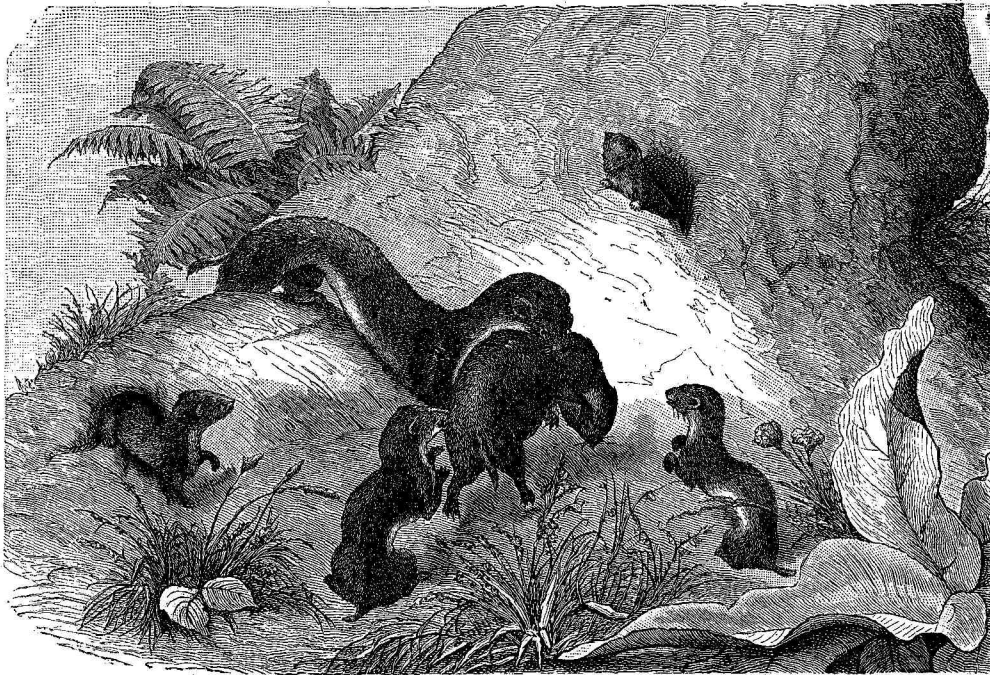
Ὑπερτέρα ταύτης κατὰ τὴν ἀπληστίαν καὶ κατὰ τὴν δεξιότητα, μεθ' ἧς συλλαμβάνει τὰ θηράματά της, εἶνε

ἡ λεγομένη ἐρμινέα ἢ μεγάλη ἰκτίς. Ἐν αὐτῇ ἐνσαρκοῦται ἡ δολιότης καὶ ἡ μοχθηρία τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ κροκοδείλου. Τὸ ἐκτάκτως εὐλύγιστον καὶ ῥαδινὸν σῶμά της

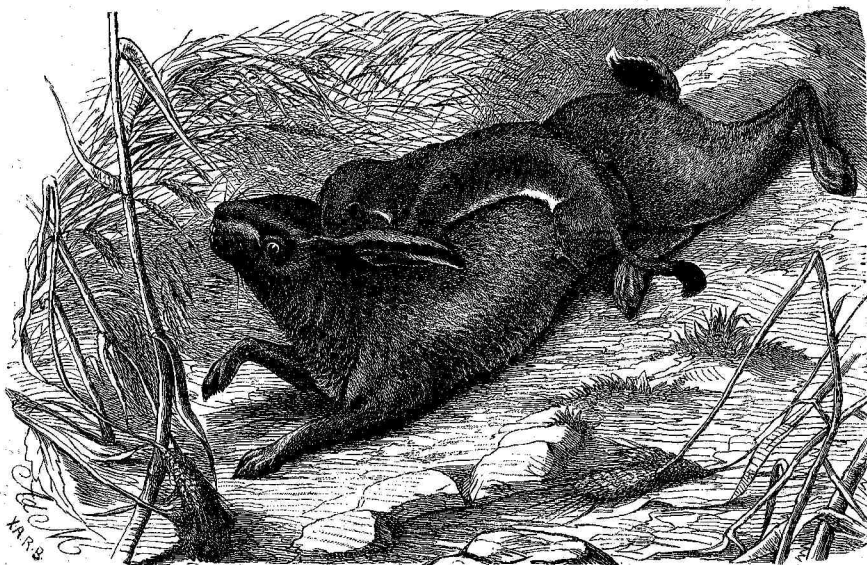
δύναται νὰ διεισδύσῃ καὶ διὰ τῆς ἀφανεστερας ῥωγμῆς ἢ σχισμάδος πτηνοτροφείου τινός, ὅπου ἐντὸς μικροῦ πάντα τὰ ἀτυχῇ πτηνὰ γίνονται λεία τῶν αἰμοβόρων της διαθέσεων. Ἐκτὸς τούτου καὶ τὰ πτηνὰ καταδιώκει ἀναρριχωμένη ταχέως καὶ ἀθροῦβως ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐπιτῶν κλάδων τῶν ὁποίων καθήμενα ταῦτα κοιμῶνται ἢ ἔχουσιν ἀλλαχοῦ ἐστραμμένην τὴν προσοχήν, προσέτι δὲ καὶ εἰς

τὴν καταδιώξιν ὑδροβίων ζῶων ἀρέσκειται καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας κατορθώνει νὰ ἀγρεύῃ αὐτά, ἐπειδὴ δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος ἢ πρὸς τὸ νήχεσθαι ἔμφυτος αὐτῆς ἱκανότης.

Ἀλλὰ τὸ ζωγραφικώτερον καὶ περιεργώτερον θέαμα παρέχει ἡ κατὰ λαγῳῶν θήρα της, καθ' ἣν ἡ διολισθαίνει

ΙΚΤΙΣ ΤΡΟΦΟΛΟΤΟΥΣΑ ΤΑ ΝΕΟΓΝΑ ΤΗΣ.

ΕΡΜΙΝΕΑ ΙΚΤΙΣ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΛΑΓῶΝ.

λάθρα εἰς αὐτὴν τὴν φωλεὰν τοῦ θύματος, ὅπου καὶ τὸ δολοφονεῖ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἢ κάθηται ἐν ἐνεδρᾷ, ἀναμένουσα τὸν πορευόμενον τὴν συνήθη ὁδὸν τοῦ λαγῶν, ὅτε καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος ἐπιπίπτει κατ' αὐτοῦ καὶ προσπαθεῖ διὰ τοῦ πρώτου δῆγματος νὰ διατάμη τὴν φλέβα τοῦ λαιμοῦ του. Τὴν σκηνὴν ταύτην παριστάνει καὶ ἡ δευτέρα τῶν παρατεθειμένων εἰκόνων μας· ὁ ἀτυχὴς λαγῶς, θρηγνὼν καὶ ὀδυρόμενος, ἐξακολουθεῖ μάνιωδῶς νὰ τρέχῃ φέρον ἐπὶ τοῦ τραχήλου του τὸν μικρὸν καὶ δολοφόνον ἀναβάτην, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν, τὸ αἷμά του ἀπερροφῆται ἐκ τῆς αἰμασσοῦσης πληγῆς ὑπὸ τοῦ ἀκορέστου ἐχθροῦ, ἐξητλημένος δὲ καὶ ἡμιθανὴς ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διὰ νὰ παραδώσῃ ὀριστικῶς τὸ πνεῦμά

του ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ διώκτου του, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκμυζᾷ τὸ αἷμα ἐκ τῶν φλεβῶν τοῦ τραχήλου καὶ ἐν τῇ μέτῃ τῆς φονικῆς του ἀπληστίας οὐδὲ τὴν προσέγγισιν ἀνθρώπων δύναται νὰ αἰσθανθῇ, ὥστε ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν εὐκόλως οἱ κυνηγοὶ δύνανται νὰ τὸν φονεύσωσιν. Ἡ ἐρμινέα ἱκτὶς ἔχει ἐν γένει κοινὴν πρὸς τὰ συγγενῇ αὐτῇ ζῷα, τὰ κοινῶς λεγόμενα *κουνάδια*, τὴν ιδιότητα νὰ μεθύσκειται ἐντελῶς διὰ τῆς ἐκμυζήσεως τοῦ αἵματος ἀπὸ τῶν φλεβῶν τῆς λείας της. Ζάλη ἀκατανίκητος καὶ καταλήγουσα εἰς ὕπνον καταλαμβάνει τὸν αἱμοβόρον θηρευτὴν οὐχὶ σπανίως ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ πεδίου τῶν ἀνδραγαθημάτων του, ἢ ἐν μικρᾷ ἐξ αὐτοῦ ἀποστάσει, οὕτως ὥστε δύναται τις ἀκόπως νὰ τὸν συλλάβῃ.

1. ΦΡΙΤΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΦΟΝ ΚΑΟΥΑΜΠΑΧ (ἐν σελ. 333). Ὁ εὐγενὴς οὗτος γόνος ἐνδόξου ζωγράφου οἰκογενεῖας διωρίσθη πρό τινας ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουίτπολδου Διευθυντῆς τῆς ἐν Μονάχῃ Ἀκαδημίας τῶν καλῶν τεχνῶν, ἀντὶ τοῦ πρό τινων μηνῶν ἀποθανόντος Πιλότου, τὸν ὁποῖον κατεστήσαμεν ἤδη γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Δεκαοκταετῆς ἐνεγράφη τῷ 1868 εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Κρέλιγκ διευθυνομένην ἐν Νυρεμβέργῃ Σχολὴν τῶν Τεχνῶν καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ καθηγ. Ράουπ παρέσχε τὰ πρῶτα δείγματα τῆς περὶ τὸ ζωγραφεῖν εὐφυΐας καὶ δεινότητος του. Ἐλθὼν κατόπιν εἰς Μόναχον δὲν ἐξεῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἥς ἐγένετο πρὸ ὀλίγου οἰακοστροφός, ἀλλ' ἐτελειοποίησεν, ἰδιωτεύων, τὴν ζωγραφικὴν τέχνην του κατὰ τὰ θαυμασιώτερα πρότυπα τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων ζωγράφων καὶ ἀπέκτισε μετ' οὐ πολὺ, ἅψ' οὐ μάλιστα ἐπανειλημμένως ἐσπούδασε καὶ ἐν Παρισίοις, φήμην ἐπιδεξίου ζωγράφου γυναικείων προσώπων καὶ χαρακτήρων. Νοήμων καὶ συνετὸς εἶνε ὁ ζωγράφος ἐκεῖνος, ὅστις μὴ ἔχων φαντασίαν εὐκίνητον καὶ ἐφευρετικὴν, ἐπιδίδεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν τῆς μᾶλλον καρποφόρου καὶ εὐγενοῦς ὑποθέσεως ἐν τῇ τέχνῃ του, ἥτοι τοῦ γυναικείου κάλλους. Ἡ ὡραιότης τῆς γυναικὸς εἶνε πάντοτε νικηφόρος, καὶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἐν τῷ ἔρωτι, καὶ ἐν τῇ τέχνῃ. Εἰς τοῦτο περιορίσθη καὶ ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης, παρήγαγε δὲ σειρὰν γυναικείων εἰκονισμάτων, τὰ ὁποῖα δεσμεύουσι τὸν φιλότεχνον θεατὴν διὰ τῆς ἁρμονίας, τῆς λεπτότητος τῶν χαρακτήρων καὶ διὰ τοῦ ἐπιμελεμένου καὶ κομψοῦ χρωματισμοῦ των. Λέγουσιν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἱ ὡραῖαι τοῦ Κάουλμπαχ φαίνονται ψυχραὶ, ἀπαθεῖς καί, οὕτως εἰπεῖν, ἀγριαὶ ὡς αἱ ἡρώιδες τῆς γερμανικῆς μυθολογίας, ἀρκοῦμεναι μόνον εἰς τὸ νὰ φορῶσι λαμπρὰ καὶ πολυτελῆ ἐνδύματα, ἀλλὰ τὸ κυριώτερον προτέρημα τῶν πλείστων ὑπ' αὐτοῦ ζωγραφουμένων γυναικῶν εἶνε, ὅτι τὰς παριστάνει βεβυθισμένας εἰς σοβαρὰς σκέψεις, ἢ διατελούσας ὑπὸ τὸ κράτος θρησκευτικῆς κατανύξεως, χωρὶς νὰ συνάπτωσι φιλαρέσκους σχέσεις πρὸς τὸν θεώμενον καὶ διὰ τοῦ μειδιάματός των ν' ἀποκτῶσι τὴν εὐ-

νοίαν καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν κρίσιν του. — Ἐν γένει ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης, περὶ τῶν ἔργων τοῦ ὁποίου δὲν δύναμεθα νὰ εἰπώμεν ἐνταῦθα πλείυτερα, περιορίζεται εἰς στενὸν κύκλον ἐνεργείας, πᾶν ὅ,τι ὅμως παράγει, εἶνε τέλειον εἰς τὸ εἶδος του, ἐνεκα δὲ τούτου οἱ Γερμανοὶ ἐλπίζουσιν ὅτι γενόμενος ἤδη Διευθυντῆς τοῦ σπουδαιότερου τῆς χώρας των φυτωρίου τῶν ὡραίων Τεχνῶν, καρποφόρως καὶ ἀποτελεσματικῶς θ' ἀγωνισθῇ, ὅπως μὴ μεταφυτευθῶσι καὶ ἐντεῦθεν τοῦ Ῥήνου αἱ ἀπὸ τινας ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦσαι τάσεις, αἵτινες κατέστησαν ἐκεῖ τὴν ζωγραφικὴν δούλην τοῦ χυδαίου, τοῦ ἀγροίκου καὶ τοῦ δυσειδοῦς.

2. ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ (ἐν σελ. 337). Ὁ περιώνυμος ζωγράφος Ῥοβέρτος Beyschlag κατέστησεν ἀληθῶς ἀθάνατον τὸ ὄνομά του διὰ τῶν ὡραίων γυναικείων μορφῶν, ἐφ' ὧν ἐπειράθη καὶ κατόρθωσε τὰ ἐπιχύσει ὅλας τὰς χάριτας καὶ τὰ θέλητρα, τὰ περικοσμοῦντα τὸ ὡραῖον φύλον. Πρὸ πάντων δὲ διεκρίθη ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης περὶ τὴν παράστασιν γυναικείων χαρακτήρων ἐκ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ἐρωτύλου καὶ μελαγχολικῆς ἐποχῆς τοῦ Βερθέρου, ὅτε πάντα τὰ ὡραῖα πνεύματα τῆς Γερμανίας ἐνθουσιώδη ἀπένεμον λατρείαν πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐλληνικὸν βίον, αἱ δὲ σύγχρονοι γυναῖκες, παρασυρόμεναι ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ρεύματος, ἠθέλησαν καὶ αὐταὶ νὰ μιμηθῶσι τὰς ἀρχαίας ἐλληνίδας, υἱοθετοῦσαι τοὺς περὶ τὸ ἐνδύεσθαι τρόπους των. Τὰ ἔργα τοῦ Beyschlag εἶνε πολλὰ, πάντα ὅμως στρέφονται περὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ θέμα, τὴν παράστασιν τοῦ γυναικείου κάλλους ὑπὸ ποικίλας μορφᾶς καὶ τύπους.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ „Κλειώ“ θὰ δημοσιεύῃ τὰς καλλίστας μορφὰς ἐκ τῶν γυναικείων ἀπεικονισμάτων τοῦ καλλιτέχνου τούτου, τὰ ὁποῖα συλλεγέντα ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἰδιαιτέρως ἐν φωτογραφίαις μεγάλου σχήματος, ἀποτελούσαις μέγαν καὶ ὀγκώδη τόμον. Μεγάλως ἐπίσης ἐπέτυχεν ὁ ζωγράφος οὗτος καὶ εἰς τὴν παράστασιν τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν καὶ κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους τῆς Ἀναγεννήσεως, ἀποκτῆσας εἰς τὸ εἶδος τοῦτο εἰδικότητα ἑκτακτον.